

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

ניתן ביום 04 מרץ 2015

המערער

אבי פרידמן

-

המשיבים

1. יוסף ארד

2. נתן מלר

לפני: הנשיא יגאל פליטמן, סגנית הנשיא השופטת ורדה וירט-ליבנה, השופט (בדימוס) עמירם רבינוביץ

נציג ציבור (עובדים), מר אלעזר וייץ, נציג ציבור (מעסיקים) מר יצחק דויטש

ב"כ המערער: עו"ד משה וקרט

ב"כ המשיב 1: עו"ד רוברט לזר

ב"כ המשיב 2: עו"ד דוד גולן

פסק דין

השופט (בדימוס) עמירם רבינוביץ

פתח דבר

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב-יפו (תע"א-3254-05; השופטת סיגל דוידוב-מוטולה ונציגי הציבור גבי ברכה זיגלמן ומר יוסף פרלמן) בו חויבו המשיבים ביחד לחוד לשלם למערער, סכומים שונים בגין פיטורים שלא כדין, הפרש פיצויי פיטורים, תשלום חלף הודעה מוקדמת פדיון חופשה דמי הבראה, והחזר ניכויים מהשכר.

2. הערעור נשמע בבית דין זה בפני הנשיא יגאל פליטמן, הנשיאה (בדימוס) נילי ארד, השופט (בדימוס) עמירם רבינוביץ. נוכח סיום כהונתה של הנשיאה (בדימוס) נילי ארד, הוחלפה בסגנית הנשיא, השופטת ורדה וירט-ליבנה, כחלק מהמותב.

הרקע העובדתי

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

3. אלה תמצית העובדות הרלוונטיות כפי שנקבעו על ידי בית הדין האזורי:

המערער החל לעבוד בחודש מרץ 1998 כקבלן עצמאי בגביית כספים עבור חברת 'תעשיות סמי בורקס (1979) בע"מ' (להלן - **החברה**) ושתי חברות אחרות, האחת, 'א.ש. סמי אלפיים בע"מ' (להלן - **חברת א.ש**) והשנייה, 'סמי בורקס שיווק (1990) בע"מ' (להלן - **חברת סמי**) (שלוש החברות תיקראנה להלן יחד - **קבוצת סמי בורקס** או **החברות**); החל מיום 19.7.98 שונו תפקידו ומעמדו של המערער, והוא החל לשמש כמנהל כספים וחשב של החברה. אין חולק כי החל ממועד זה – התקיימו יחסי עובד-מעביד בינו לבין החברה. מחומר הראיות עולה כי במסגרת תפקידו ביצע מטלות גם עבור שאר החברות בקבוצת סמי בורקס, לרבות חברת א.ש; במהלך חודש פברואר 2002 הועברו חלק גדול ממניות החברה למשיבים, בחלקים שווים ביניהם; במהלך שנת 2003 החלו מגעים בין המשיב 1 למערער שעניינם שינוי אופי ההתקשרות ביניהם ושינוי מעמדו של המערער משכיר לעצמאי; ביום 25.5.03 נפגע המערער בתאונת עבודה (פגיעה אורטופדית בידו), אשר הוכרה ככזו על ידי המוסד לביטוח לאומי (להלן – **תאונת העבודה**); ביום 19.2.04 קיבל המערער מכתב פיטורים, נושא תאריך 12.2.04 וחתום על ידי המשיב 1; ביום 7.3.04 שלח המערער מכתב לחברה, באמצעות בא כוחו דאז, וטען כי פוטר שלא כדין, נוכח דרישתו **"לבחון לעומק את המתרחש בחברה וזאת בתוקף תפקידו כחשב החברה שאינו מוכן להעלים עין ולהתעלם מניהולה הלא תקין"**. בסיום המכתב הבהיר המערער כי הינו **"עדיין שוהה בחופשת מחלה ועם תומה יחליט כיצד לכלכל את צעדיו הן ביחס לפיטוריו והן ביחס לזכויות המגיעות לו מהחברה..."**; ביום 30.3.04 נשלח מכתב תזכורת, במסגרתו ביקש המערער להשמיע את טענותיו בפני דירקטוריון החברה; ביום 30.5.04 נמסר למערער מכתב שחרור בהתייחס לכספים שהופקדו עבורו לקרן "מקפת". עם זאת לא נמסר לו, לטענתו, מכתב שחרור לגבי קופת הפיצויים בבנק הבינלאומי. המערער טען כי לא עלה בידו לקבל את הכספים שהופקדו עבורו שכן טופס 161 מולא על ידי החברה באופן לקוי, מבלי שתוקן גם לאחר שביקש זאת. עם זאת לא הציג ראיה כלשהי לכך, מלבד הטופס עצמו; אין חולק כי לאחר פיטוריו השאיר המערער ברשותו את הרכב שנקנה לו על ידי החברות תוך כדי עבודתו, ונרשם על שמו. לטענתו, סוכם בינו לבין החברות, כחלק מתנאי עבודתו, כי הרכב יישאר בבעלותו לאחר סיום עבודתו. המשיבים הכחישו זאת, וטענו כי הרכב נרשם על שם המערער מטעמי נוחות בלבד, ואמור היה להיות מוחזר לחברה בסיום עבודתו; החל מחודש נובמבר 2005 או בסמוך לכך מצויה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

החברה בהליך פירוק, ולכן עוכבו ההליכים בהתייחס אליה; המערער הגיש תביעת חוב לכונסת הנכסים, ותביעתו אושרה בסך כולל של 197,676 ש"ח. לאחר העברת תביעתו למוסד – הועמדה זכאותו על סך כולל של 228,151 ש"ח, כאשר התקרה הינה 76,830 ש"ח ברוטו, וזה הסכום ששולם לו (בפועל קיבל סך של 55,072 ש"ח נטו); בשלב ראשון נדרש המערער על ידי כונסת הנכסים, כתנאי להעברת תביעת החוב למוסד, להשיב את רכב החברה אשר נותר ברשותו – ובסופו של דבר הושגה פשרה בינו לבין כונסת הנכסים, אשר כפי הנראה קיבלה תוקף של פסק דין על ידי בית המשפט המחוזי, לפיה ישאיר בידיו את הרכב כנגד תשלום סך של 50,000 ש"ח לכונסת.

המערער הגיש תביעה, בה תבע רכיבים שונים המגיעים לו עקב עבודתו וסיומה כמפורט בסעיף 1 לפסק דין זה.

פסיקת בית הדין האזורי

4. להלן עיקרי פסיקתו של בית הדין האזורי המתייחסים לערעור המערער בבית דין זה:

א. **מהימנות העדויות** – בית הדין האזורי התרשם כי כל הגרסאות שהובאו בפניו היו מגמתיות, וניסו להציג את הדברים באופן חד צדדי, מבלי לחשוף בפניו את השתלשלות העניינים האמיתית והמלאה. בנסיבות אלה התקשה בית הדין ליתן אמון מלא באף אחת מהעדויות שהיו בפניו.

ב. **הרמת מסך** – בית הדין האזורי שוכנע כי המקרה נופל לגדר המקרים החריגים המצדיקים ביצוע הרמת מסך והטלת חיוב אישי על בעלי המניות, בכל הנוגע למשיבים – יוסף ארד ונתן מלר. זאת משני הטעמים הבאים: עירוב בין נכסי החברה לנכסי בעלי המניות וכן מימון דק. בנוסף הועלה חשד ממשי להברחת נכסים.

ג. **פיטורי המערער** – בהסתמך על כלל העדויות שהובאו בפניו, קבע בית הדין האזורי כי המערער פוטר מעבודתו, וכי סיום עבודתו לא נעשה בהסכמה או מיוזמתו כפי שניסו המשיבים לטעון. מכתב הפיטורים מדבר בעד עצמו, ומעביר את הנטל למשיבים להראות כי אינו משקף את המציאות. המשיבים לא עמדו כלל ועיקר בנטל זה, אלא העלו גרסאות סותרות אשר הנסתר בהן רב על הנגלה; לפיכך נקבע

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

כי המשיב 1 הוא שהחליט לסיים את עבודתו של המערער בחברה, וכי לא דובר על סיום עבודה "בהסכמה" או מיוזמתו של המערער.

עם זאת, בית הדין האזורי לא קיבל את גרסתו של המערער כי הדבר נעשה לראשונה במכתב הפיטורים אותו קיבל ביום 19.2.04. מהראיות עלה כי המשיב 1 הודיע למערער זמן רב קודם לכן על רצונו לסיים את עבודתו בחברה (כפי הנראה במהלך שנת 2003), אך הבטיח לו במקביל לכך כי יעסיקו כיועץ חיצוני תוך קבלת תשלום חודשי ("ריטיינר"). כפי הנראה, נבע הדבר מעלויות העסקתו הגבוהות של המערער, ומרצונו של המשיב 1, בהתחשב במצבה הכלכלי הקשה של החברה, לצמצם בעלויות. המערער לא הופתע מקבלת מכתב הפיטורים, אלא מכך שהדברים לא נעשו בתיאום עמו כפי שציפה. המערער ציפה, כפי הנראה, כי סיום עבודתו ילווה בסיכום מפורש על המשך התקשרות איתו כיועץ חיצוני בתנאים אותם דרש, עם כל הזכויות, אך ציפייה זו לא התממשה.

ד. **המניע העיקרי לפיטורין** - נקבע כי ההחלטה על פיטוריו של המערער - בין במועד המקורי בו התקבלה ובין במועד ההודעה הרשמית עליה ביום 19.2.04 - לא נבעה מניסיון המערער לחסום את המשיבים מהתנהלות חשבונאית לא תקינה כגרסתו, אלא מניסיון לחסוך בעלויות על ידי העברתו של המערער למעמד של "יועץ חיצוני" - העברה שלא הסתייעה בשל ויכוח על התנאים הקשורים לכך. במקביל לכך הורעה מערכת היחסים האישית שבין השניים בשל טענות שונות שהעלה המשיב 1 כנגד תפקודו של המערער ואישיותו.

ה. בית הדין קבע כי נפל פגם בפיטוריו של המערער, בכך שבקשת המשיב 1 לפטרו לא הובאה לדיון בדירקטוריון - אשר כלל אותה עת את המשיב 1 עצמו, את המשיב 2 וכן נציג מטעם בעל המניות הנוסף, מר שמחה שלהב ז"ל; עם זאת, בהתחשב בכלל הנסיבות, מדובר בפגם היוורד לשורשם של הפיטורים ומביא לבטלותם, כי אם פגם המצדיק - בהתאם לדוקטרינת הבטלות היחסית - פיצוי כספי.

ו. **שימוע כדין** - בית הדין קבע כי נפל פגם בפיטורי המערער בשל העדר שימוע. אין מדובר בפגם טכני בלבד, שכן המערער זכאי היה - לאחר למעלה מחמש שנות עבודה בחברה - לשימוע את הטענות נגדו, להתגונן מפניהן ולהשמיע את דבריו בצורה מסודרת בפני מועצת המנהלים, אשר אמורה הייתה לקבל את ההחלטה בדבר המשך עתידו בחברה. הוסיף בית הדין כי בנסיבותיו של המקרה דנן, סביר

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

כי ישיבת שימוע מסודרת בפני הדירקטוריון הייתה מונעת את הסלמתה של מערכת היחסים בין הצדדים ומביאה להסכמות בדבר המשך מערכת היחסים ביניהם בצורה כזו או אחרת. עם זאת, קבע בית הדין כי אין המדובר בפגם היורד לשורשם של הפיטורים, אלא בפגם המזכה בפיצוי כספי.

ז. **גובה הפיצוי בגין הפגמים בפיטורים** - נקבע כי המערער זכאי לפיצוי בגין הפגמים שנפלו בפיטוריו בסך 50,836 ש"ח.

ח. **פיצויי פיטורים וחלף הודעה מוקדמת** - בית הדין האזורי קבע כי המערער לא עמד בנטל להוכיח זכאות משפטית לקבלת פיצויי פיטורים מוגדלים בשיעור 200%, כמו גם הודעה מוקדמת מעבר לקבוע בחוק. עדותו בקשר לכך הייתה סתמית, ולא נתמכה בכל מסמך או ראשית ראיה חיצונית; עם זאת, נקבע כי הוא זכאי הוא לפיצויי פיטורים כדין (100%) בניכוי הסכומים שנצברו בקופות ובסך הכל 10,281,836 ש"ח ולהודעה מוקדמת כחוק, בשיעור חודש אחד, בהפחתת עשרת ימי ההודעה המוקדמת אותם קיבל בפועל בסך 16,776 ש"ח.

ט. **צבירת החופשה וניצולה** - בית הדין האזורי קבע כי נטל הראיה, בכל הנוגע לצבירת החופשה וניצולה, מוטל על המעסיק, וכי רישום מאזן החופשה בתלוש השכר מהווה ראשית ראיה בכתב למאזן ימי חופשתו של העובד, בהיעדר ראיה לסתור. במקרה דנן נקבע כי המשיבים לא הצליחו לסתור את הרישום בתלושי השכר, לפיכך, נקבע כי המערער זכאי לפדיון חופשה בגין 55.70 ימי חופשה צבורים, בסך כולל של 47,193 ש"ח, וכן לדמי הבראה לפי הרישומים הממוחשבים שהתנהלו בהחברה ולא נסתרו בסך 7,482 ש"ח.

י. **הפרשי שכר** - נקבע כי המערער לא הוכיח את דרישתו לקבלת דמי מחלה בגין חודש פברואר 2004, משום שבאותו עת היו לו תעודות אי כושר ביחס לתאונת עבודה. עם זאת, לגבי טענתו בעניין הפחתת שכר, קבע בית הדין האזורי כי המערער זכאי להחזר בגין שלושת החודשים הנוספים, בסך כולל של 11,415 ש"ח.

הטענות בערעור

טיעוני המערער

5. המערער טוען בתמצית את הטענות הבאות: נפלה טעות בחישוב שיעור פדיון החופשה המגיע לו, שחושב על בסיס חלוקה של שכר המערער ב-30 ימים, בעוד

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

שעל פי חומר הראיות התעריף ליום עבודה של המערער לחישוב חופשה שנתית נקבע לפי חלוקה של שכרו ב-21 ולכל היותר ב-22 ימים. המערער עבד 5 ימים בשבוע, ולא היה נכון לערוך לגביו את החישוב על בסיס ימים קלנדריים הכוללים שבתות. אם החישוב היה נערך כדבעי היה נפסק למערער סכום של 64,353 ש"ח ולא 47,193 ש"ח כפי שנפסק; מסעיף 11 לחוק דמי מחלה, התשנ"ו-1976 (להלן-**חוק דמי מחלה**) עולה כי עובד אינו זכאי לקבלת דמי מחלה בעד התקופה שהוא זכאי לקבלת תשלום על פי חיקוק בגין אי כושר לעבוד. המערער הציג בפני בית הדין האזורי אישור מהמוסד לביטוח לאומי הדוחה את תביעתו לקבלת דמי פגיעה בגין היעדרות בחודש פברואר 2004. מאחר שהמערער לא היה זכאי לקבלת דמי פגיעה כאמור, אזי הסייג שנקבע בסעיף 11 לחוק דמי מחלה אינו חל בעניינינו. בנסיבות אלה יש להתערב בקביעתו של בית הדין האזורי הדוחה תביעת המערער לתשלום דמי מחלה ושכר לחודש פברואר 2004; את דמי המחלה יש לחשב על פי חומר הראיות החל מהיום הראשון למחלתו ובאופן מלא, על בסיס אישורים רפואיים שהציג בבית הדין האזורי לחודש פברואר 2004; המערער טוען כי הוא זכאי לתשלום בגין 10 ימי הודעה מוקדמת שהופחתו בטעות על ידי בית הדין האזורי מתשלום דמי הודעה מוקדמת; המערער מבקש ביטול קביעת בית הדין האזורי, לפיה **היה איום מוסווה "של פרידמן, במכתבו... כי יחשוף דברים לא כשרים הידועים לו.."**, המציג אותו באור שלילי; המערער קובל על קביעת בית הדין האזורי, לפיה פוטר על רקע רצונו של המשיב 1 להעביר את המערער למעמד של עצמאי, כדי לחסוך בעלויות העסקה וטוען כי פיטוריו נבעו על רקע ניסיונו למנוע מעשים בלתי כשרים.

טיעוני המשיבים

6. המשיב 1 טוען בתמצית את הטענות הבאות: יש לאשר את קביעות בית הדין האזורי בפסיקתו; אין לבכר את הפרשנות שנותן המערער לאופן החישוב על פי קביעת בית הדין האזורי בפרט כשקביעותיו היו מבוססות בראיות ובממצאים שהונחו בפניו; דמי המחלה לא נקבעו למערער עקב רשלנותו באי פנייתו למוסד במועד, כך שאין למערער להלין אלא על עצמו. קבלת טענת המערער תזכהו בתשלום כפול- גם שכר וגם מחלה; אין מקום להוספת ראיות או להתערבות ערכאת הערעור בקביעות הערכאה הדיונית; קביעת בית הדין האזורי אודות 'איום

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

מסווה' המיוחס למערער, מבוססת על התרשמות הערכאה הדיונית, ואין להתערב בה.

7. המשיב 2 טוען בתמצית טענות אלה: בדומה למשיב 1, מבקש המשיב 2 לאמץ את קביעות בית הדין האזורי ולדחות את הערעור. המשיב 2 ומוסיף כי אין המקרה דן מהווה את אחד מהמקרים החריגים בהם קיימת הצדקה להתערבות ערכאת הערעור בקביעות הערכאה הדיונית; המערער דורש תשלום 'פדיון חופשה' עבור תקופה שלמעשה לא עבד בה, 10 חודשים, ובה קיבל את מלוא שכרו; אין חוק דמי מחלה חל על מקרה של אי כושר בגין תאונת עבודה, וצדק בית הדין האזורי בדחותו את תביעת המערער ברכיב זה, כמו ביתר הרכיבים.

דיון והכרעה

8. המערער מתמקד בערעורו, כאמור, בשלושה נושאים עיקריים: טעות בחישוב פדיון החופשה; תשלום דמי מחלה והפרש תשלום הודעה מוקדמת.

טעות בחישוב פדיון החופשה

9. על פי טיעון המערער, ערך בית הדין האזורי את חישוב התעריף ליום חופשה על בסיס חלוקה של השכר ב-30 ימים וחישוב זה הוא מוטעה, משום שעל פי חומר הראיות עולה שהתעריף ליום חופשה נעשה לפי חלוקה של השכר ב-21 או לכל היותר ב-22. המשיבים לא סתרו חישוב זה, ולא המציאו לבית הדין חישוב חילופי אחר.

10. המשיבים טענו כי במשך תקופה ארוכה לא הגיע המערער לעבודה, ולכן הוא לא זכאי לחופשה כלל. אכן בית הדין לא פירט כיצד הגיע לחישוב, אך מן הסתם עמדו בפניו גם שיקולים לא מתמטיים.

11. איני סובר שבפני בית הדין האזורי, בפסיקתו את סכום פדיון ימי החופשה המגיע למערער, עמדו שיקולים לבר הוראות חוק חופשה שנתית תשי"א-1951 (להלן - **חוק חופשה שנתית**) והראיות שהיו בפניו לעניין זה. בית הדין האזורי נטל את מספר ימי

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

החופשה מתלוש השכר של המערער לגבי חודש ינואר 2004. לא בתלוש זה ולא בכל תלוש אחר מצוינים מספר ימי העבודה בחודש העבודה. המספר המופיע לצד ימי העבודה בתלושים הוא 0.0, שגם אליבא בא כוח המערער, יכול להוביל לחישוב שערך בית הדין האזורי. בית הדין האזורי ערך את החישוב לפי חוק חופשה שנתית. חומר הראיות לא מצביע באופן משכנע, כי החישוב שטוען לו המערער הוא הנכון. המערער טוען פעם לחישוב שיש בו חלוקה ל-21 ופעם לחלוקה ל-22. טיעון זה אינו מצביע על חישוב עקבי מחייב ודאי. גם הליקוט מחישוב שנערך לאחד העובדים, אינו מעיד על כך שזהו דווקא החישוב המחייב. העובדה שהמשיבים לא הגישו חישוב אחר, לא די בה, כאשר החישוב שמציע המערער יש בו ספק. אשר על כן ערעור המערער בנושא זה נדחה.

דמי מחלה

12. בית הדין האזורי דחה את התביעה לדמי מחלה על פי הוראת סעיף 11 לחוק דמי מחלה, לפיו עובד לא יהיה זכאי לדמי מחלה לגבי התקופה שבעדה הוא זכאי לתשלום על פי חוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] התשנ"ה-1995 (להלן - **החוק**) בעד תקופת אי כושר מטעמי בריאות למעט תשלום בעד נכות. ברם, מסתבר שהמערער הגיש תביעתו לדמי פגיעה לגבי תקופה שלגביה כבר לא היה זכאי לדמי פגיעה. על פי טיעון המערער, בשל העובדה שלגבי התביעה הנתבעת הוא לא זכאי לתשלום דמי פגיעה מהמוסד לביטוח לאומי, הוא זכאי לתשלום דמי מחלה. במקרה זה הוא זכאי על פי הנהוג אצל המשיבים לדמי מחלה החל מן היום הראשון. המשיבים סמכו על פסיקתו של בית הדין האזורי בנושא זה וטענו כי המערער במחדלו הגיש במאוחר את תביעתו למוסד לביטוח לאומי, ולכן נדחתה תביעתו.

13. אכן, למערער לא שולמו דמי פגיעה עבור חודש פברואר 2004, משום שבגין חודש זה לא היה זכאי לדמי פגיעה על פי הוראת סעיף 92(ב) לחוק, המגביל את תקופת הזכאות לדמי פגיעה לשלושה עשר שבועות בלבד מיום הפגיעה, ואלה חלפו זה מכבר בחודש פברואר 2004. יחד עם זה, זכאי המערער במקרה זה לדמי מחלה עבור התקופה 1.2.2004 - 18.2.2004, לגביה לא נפסקו ליכותו תמורת הודעה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

מוקדמות ולא שולם לו שכר או דמי מחלה. טענת המערער לזכותו לדמי מחלה החל מן היום הראשון, לא זכתה לתגובה לגופה על ידי המשיבים זולת הטענה העקבית כי נעדר חודשים מן העבודה, וכי לא הוכיח את טענתו זו. המערער הסתמך בטענתו זו על תלושי שכרו של מר קפלן וכמו כן הצהיר כי כך נהגו לגבי כל המנהלים ולגבי עובדים מדרגים נמוכים יותר. טענה זו לא נסתרה. אשר על כן ערעור המערער בעניין זה מתקבל בחלקו. המשיבים ביחד ולחוד ישלמו למערער דמי מחלה בסך 14,900 ש"ח, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום 19.2.2004 ועד התשלום המלא בפועל. לגבי יתרת חודש פברואר, ממועד הפיטורים - 19.2.2004 ועד ליום 29.2.2004, שולם למערער שכר כפי שהצהיר בסעיף 187 לתצהירו.

הפרש תשלום הודעה מוקדמת

14. בית הדין האזורי קבע כי המערער זכאי לחודש הודעה מוקדמת בהפחתת עשרת ימי ההודעה המוקדמת אותם קיבל בפועל. המערער טוען שאותם עשרת ימי ההודעה המוקדמת לא שולמו לו. ברם, המערער עצמו בסעיף 187 לתצהירו הצהיר שמהשכר כי יש לשלם לו תמורת חודש הודעה מוקדמת יש לקזז שכר שולם לו מיום 19.2.2004 ועד ליום 29.2.2004. מדובר איפוא בהודאת בעל דין מובהקת. המערער אינו יכול לחזור מהצהרתו זו בטענה לפני ערכאת ערעור. אשר על כן, תביעת המערער בנושא זה נדחית.

יתר הטענות

15. יתר טענות המערער (עילת הפיטורים, איום מוסווה) אין בצידן דרישה כספית, וכולן מתייחסות לממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית, ובחן אין מקום במקרה זה להתערב.

סוף דבר

16. סוף דבר, הערעור נדחה זולת התביעה לדמי מחלה שהתקבלה בחלקה.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 5102-10-11

17. כאמור, המשיבים ביחד ולחוד ישלמו למערער דמי מחלה בסך 14,900 ש"ח, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום 19.2.2004 ועד התשלום המלא בפועל.

18. בנסיבות העניין, כל צד ישא בהוצאותיו.

ניתן היום, י"ג אדר תשע"ה (04 מרץ 2015) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

עמירם רבינוביץ,
שופט, אב"ד

ורדה וירט-ליבנה,
סגנית נשיא

הנשיא יגאל
פליטמן, אב"ד

מר יצחק דויטש,
נציג ציבור (מעסיקים)

מר אלעזר וייץ,
נציג ציבור (עובדים)